

Stefaan VAN GOOL

Kinderarts

Kinderoncoloog Stefaan VAN GOOL wierp zich onlangs op als spreekbuis van 160 kinderartsen tegen de uitbreiding van de euthanasiewet naar minderjarigen. „Twee jaar lang dachten we in een debatgroep van de KU Leuven na over deze problematiek. Onze politici zijn veel te snel gegaan. De ogen van de wereld zijn nu op ons gericht”

‘Als je straks Vivaldi hoort, weet dan dat ik aan jou denk’

Lieve WOUTERS

Het zou vandaag na drukke weken eindelijk wat rustiger zijn, maar deze kinderoncoloog in het universitair ziekenhuis campus Gasthuisberg heeft nooit rust. De naderende deadline van de journalist wordt zelfs nog zwaar op de proef gesteld, maar tegelijk gerelativeerd. „Tja, het stopt hier nooit”, zegt Stefaan VAN GOOL, die er bewonderenswaardig rustig onder blijft.

–Hoe blikt u terug op uw deelname aan de tv-serie ‘Topdokters’ op Vier?

Het werd mooie televisie met een mooie boodschap. Mensen die zorgen voor andere mensen, dat spreekt blijkbaar aan. Vanmorgen nog zat er een bericht in mijn mailbox van een onbekende die me laat weten met bewondering naar de serie te hebben gekeken. „Petje af voor de toewijding en de respectvolle manier waarop u met en over patiënten praat.” Acht dagen met een filmploeg rondlopen, is wel heftig, maar de opnames zijn heel correct verlopen, met veel respect en tact voor patiënten en personeel.

–Was dit beroep een kinderdroom?

Veeleer een bevestiging van het laatste moment. Mijn ouders waren allebei leerkracht. Op de middelbare school volgde ik de richting Latijn-Grieks in het Sint-Leocollege in Brugge. Eenmaal afgestudeerd, wist ik het even niet. In vertalen was ik geen krak, maar geschiedenis en filosofie boeiden me sterk. Even dacht ik ook nog aan het conservatorium. Aan het einde van het zesde middelbaar deed ik succesvol eindexamen viool, net als mijn tweelingbroer. Onze familie telt een aantal beroepsmuzikanten. Uiteindelijk kozen we samen voor geneeskunde. Mijn broer ging voort in de psychiatrie, ik in de kindergeneeskunde en later kinderoncologie.

–U speelt nog altijd muziek, liefst zelfs met het hele gezin en in het kader van benefietconcerten voor kankeronderzoek. Wat betekent dat voor u?

Mijn echtgenote, Ann Proesmans, deelt dezelfde passies: als huisarts voor de geneeskunde en als pianiste voor de muziek. Ook onze vier dochters, Marlies, Karolien, Annie en Stefanie, zijn muzikaal aangelegd. Ze spelen viool, harp en dwarsfluit en zingen ook. Wat we als gezin samen

Naast geneeskunde is muziek spelen met het hele gezin de grote passie van Stefaan Van Gool. © Rudi Van Beek

doen, staat dus vaak in het teken van muziek. Je leert elkaar op een aparte manier aanvoelen. Met muziek kun je soms zoveel meer zeggen dan met woorden. We beleven daar allemaal deugd aan.

Tegelijk is het een goede school voor onze kinderen, want via de benefietconcerten komen ze in contact met patiënten en personaliteiten. Laatst hadden we een di-

„Wereldwijd zijn de ogen op ons land gericht en ik betwijfel of dat wel gunstig is”

ner met een Europarlementslid. Toen we over het Olivia Hendrickx Research Fund spraken, een stichting die ons kankeronderzoek mee financiert en waarvoor we vaak benefietconcerten houden, haalde hij zijn mondharmonica boven en bracht de Europese hymne, terwijl onze dochters vierstemmig meezongen.

–In het ziekenhuis krijgt u te maken met zwaar zieke kinderen, voor wie elders de hoop al opgegeven is. Hoe gaat u daarmee om?

We komen inderdaad vaak in aanraking met lijden. Maar veel kinderen met kanker kunnen vandaag genezen. Ik ben iemand die gelooft in het leven. Daaruit vloeit ook de boodschap van hoop voort die ik met mensen wil delen: we zetten ons in om genezingskansen te verbeteren.

Die hoop en troost te midden van lijden en verdriet vind ik ook in muziekstukken als het *Stabat Mater* van Pergolesi of *Nisi Dominus* van Vivaldi (beluister en bekijk een filmpje op YouTube, zoekterm *leonatroc, n.d.r.*). Als er patiënten in ons publiek zitten, zeg ik vooraf wel eens: „Als je dit stuk hoort, zal ik aan je denken.” Nu ben ik volop bezig de concerten in september voor te bereiden. Ik zoek partituren uit en arrangeer ze voor ons ensemble.

–U lag aan de basis van een petitie van 160 kinderartsen tegen de uitbreiding van de euthanasiewet naar minderjarigen. Waarom deed u dat?

Aan de KU Leuven werd twee jaar geleden een debatgroep opgericht om over euthanasie na te denken. Het kostte me heel wat tijd om me echt goed in te werken in de problematiek, de juiste begrippen te hanteren en te onderzoeken wat de grenzen zijn van de wilsbekwaamheid van kinderen, de objectiviteit waarmee ze kunnen oordelen en de mate waarin ze beïnvloed kunnen zijn door hun ouders. Heel wat factoren zijn wetenschappelijk nog allerm minst duidelijk. Mijn grootste kritiek op de uitbreiding van de wet is dan ook dat onze politici gestemd hebben over iets wat ze eigenlijk niet ten gronde kunnen objectiveren.

Omdat ik me er twee jaar lang mee had op toegelegd, liet ik me overhalen door andere kinderartsen om hun verzet tegen de uitbreiding van de wet een stem te geven. Ik heb geprobeerd niet zozeer mijn eigen mening te geven, maar wel wat ik uit wetenschappelijk onderzoek had geleerd.

Voor en tegen werd politiek op de spits gedreven. Wereldwijd zijn de ogen vandaag op ons land gericht en ik betwijfel of dat wel gunstig is.